

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/2/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6423010352
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6423010352.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a sudcov JUDr. Michaely Bucekovej, PhD., LL.M. a JUDr. Andreja Matušovica, na verejnom zasadnutí dňa 11. februára 2026, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 19. novembra 2025, sp. zn. 4T/55/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu v celom výroku o treste.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. D. E., trvale bytom F. G. H. XXX/XX, C.,

o d s u d z u j e

podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 56 ods. 2 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 2 000,- (dvetisíc) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. mu pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 60 (šesťdesiat) dní.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a .

Vo výroku o vine zostáva napadnutý rozsudok okresného súdu nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 7.2.2023 v čase o 06:50 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. VW Golf, ev. č. I. XXX J. po ceste II/428 v smere Žiar nad Hronom - Nová Baňa tým spôsobom, že na úrovni motela Sitno prednou časťou vozidla narazil do chodca K. E., nar. XX.XX.XXXX, ktorý prechádzal vozovku z pohľadu vodiča z ľavej strany na pravú, pričom pri nehode tento utrpel zranenia – roztrhnutie nadhrebeňového svalu vpravo a čiastočné roztrhnutie podhrebeňového svalu vpravo, roztrhnutie zadného rohu vnútorného menisku kolena vľavo, zlomeninu nosových kostí a nosovej prepážky s posunom, mnohopočetné tržné a rezné rany na hlave, podvrtnutie krčnej chrbtice, poranenie VII. nervu hlavového vpravo, ktoré si vyžiadali dobu liečenia 2 – 3 mesiace.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 157 ods. 1 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona peňažný trest vo výmere 1 000 eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona mu bol pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 60 dní.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu bol uložený aj trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu vo výmere 12 mesiacov.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal obžalovaný priamo na hlavnom pojednávaní prostredníctvom svojej obhajkyne odvolanie, ktorého dôvody doplnil písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 29. decembra 2025. Úvodom popísal výrokovú časť napadnutého rozsudku s tým, že odvolanie smeruje proti výrokom o vine a treste, ako aj proti všetkým ďalším výrokom, ktoré majú vo vzťahu k obžalovanému povahu závislých výrokov. Dodal, že odvolaním sleduje, aby bol spod obžaloby oslobodený, subsidiárne, aby odvolací súd výrok o treste primerane zmiernil v súlade s povahou skutku, osobnými pomermi obžalovaného a zásadou spravodlivosti. Pokračoval, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že obžalovaný je zo spáchania činu usvedčovaný výpoveďou svedka poškodeného K. E., ale predovšetkým závermi odborného vyjadrenia znalca z odboru cestnej dopravy L. B. I., videozáznamom z kamerového systému Mesta Žarnovica z rozhodného času, listinnou a fotografickou dokumentáciou z miesta nehody a ďalšími listinnými dôkazmi. Obžalovaný nesúhlasí so závermi súdu prvého stupňa, nakoľko tento zásadným spôsobom porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 12 ods. 12 Trestného poriadku, najmä keď sa nevysporiadal s existenciou dvoch navzájom rozporných znaleckých záverov, pričom bez akéhokoľvek presvedčivého odôvodnenia uprednostnil odborné vyjadrenie znalca L. B. I. a úplne ignoroval znalecké závery znalca L. G. M., hoci tie boli v konaní riadne vykonané. Obžalovaný namietol, že súd prvého stupňa vo svojom rozsudku uviedol, že obžalovaný je predovšetkým usvedčovaný závermi odborného vyjadrenia znalca L. I., avšak nijako nezodôvodnil, prečo považuje jeho odborné vyjadrenie za presvedčivejšie, neuvádza, v čom sú závery L. M. nesprávne, neúplné alebo nelogické, neanalyzuje metodiku použitú jednotlivými znalcami, nevysvetľuje, prečo sú závery znalca, ktorý nebol na mieste nehody a nevykonal žiadnu rekonštrukciu, vierohodnejšie než závery znalca, ktorý miesto nehody osobne preveril a vykonal rekonštrukciu za porovnateľných podmienok. Súd prvého stupňa tak len mechanicky prevzal teoretické závery znalca L. I., opomenul praktické zistenia znalca L. M. a nahradil odborné hodnotenie vlastnou úvahou. Obžalovaný takýto postup súdu považuje za arbitrárny a v rozpore s požiadavkou presvedčivého odôvodnenia. Poukázal na to, že súd prvého stupňa dospel k záveru, že na strane obžalovaného došlo k zavineniu vo forme vedomej nedbanlivosti, avšak s takýmto záverom sa obžalovaný nemôže stotožniť, keďže je založený na nesprávnom právnom výklade pojmu predvídateľnosti, na rozšírení zákonných povinností obžalovaného ako vodiča nad rámec zákona a na ignorovaní skutkových a technických záverov znaleckého dokazovania. O vedomej nedbanlivosti možno hovoriť iba vtedy, ak sú kumulatívne splnené dve podmienky, a to, že obžalovaný vedel, že môže porušiť alebo ohroziť chránený záujem a bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že taký následok nespôsobí. K zavineniu z nedbanlivosti môže dôjsť len vtedy, ak je súčasne daná povinnosť aj možnosť predvídať vznik následku. V danom prípade však nebola splnená možnosť predvídať konkrétny nebezpečný následok, a teda nie je splnený základný znak vedomej nedbanlivosti. Poukázal na to, že súd prvého stupňa založil záver o zavinení na úvahe, že obžalovaný mal predvídať vstup poškodeného do vozovky preto, lebo išlo o mestskú oblasť, nachádzajú sa tam autobusové zastávky a obchodné prevádzky, v blízkosti sa nachádza priechod pre chodcov a obžalovaný lokalitu poznal. Takýto výklad je však v rozpore s ustálenou judikatúrou, podľa ktorej vodič nie je povinný predvídať konkrétne protiprávne a neštandardné správanie chodca, ale len všeobecne počítať s ich prítomnosťou. Predvídateľnosť v trestnoprávnom zmysle nie je abstraktná, ale musí sa viazať na konkrétny spôsob porušenia pravidiel, ku ktorému v danom prípade došlo. Z vykonaného dokazovania, vrátane znaleckého vyjadrenia L. G. M. jednoznačne vyplýva, že poškodený vstúpil do vozovky mimo priechodu pre chodcov, vystúpil spoza iného vozidla, v čase občianskeho svitania, bez toho, aby reagoval na prichádzajúce vozidlo, šikmo, nie kolmo na os vozovky a tým vytvoril náhlu kolíziu situáciu. Takéto správanie nie je bežným ani očakávateľným správaním chodca, a teda nie je právne predvídateľné ani pre zvýšene opatrného vodiča. Ak by mal vodič v meste povinnosť predvídať, že chodec kedykoľvek vstúpi do vozovky mimo priechodu, spoza vozidla, v zníženej viditeľnosti, potom by povinnosť zvýšenej opatrnosti nadobudla absolútny charakter, čo súd sám správne označuje za neprípustné, no v rozpore s tým ju v tomto prípade fakticky uplatnil. Spáchanie predmetného trestného činu sa tak posúva do roviny objektívnej zodpovednosti,

v dôsledku čoho bude obžalovaný perzekuovaný nie za naplnenie skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu, ale za samotný následok bez ohľadu na príčinu jeho následku a rovnako bez ohľadu na mieru zavinenia jednotlivých účastníkov konania. Obžalovaný poukázal na správanie poškodeného, ktorý nezostal v strede vozovky a nepočkal, kým osobné motorové vozidlo obžalovaného prejde. Je toho názoru, že v konaní bola prenesená trestnoprávna zodpovednosť a s tým spojená represia výlučne na obžalovaného. Zdôraznil, že v čase dopravnej nehody sa pohyboval rýchlosťou 37 km/hod., z čoho jednoznačne vyplýva, že obžalovaný dodržal zvýšenú opatrnosť pri vedení svojho osobného motorového vozidla. Zdôraznil, že prítomnosť priechodu pre chodcov niekoľko metrov ďalej posilňuje legitímne očakávanie vodiča, že chodec použije práve tento priechod, a nie že vstúpi do vozovky mimo neho. Znalec L. M. jednoznačne konštatoval, že chodec bol neočakávanou prekážkou, vodič reagoval ihneď po prvom objektívne možno vizuálnom vneme, vodič nemal technickú ani fyzickú možnosť zabrániť nehode. Predvídateľnosť musí byť posudzovaná z pohľadu vodiča v okamihu pred vznikom kolíznej situácie, nie spätne po jej tragickom následku. Z pohľadu vodiča v danom momente nebol chodec viditeľný, nenachádzal sa na priechode a nebolo možné predpokladať jeho vstup do jazdnej dráhy. Obžalovaný sa nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že mohol zabrániť dopravnej nehode včasným intenzívnym brzdením, prípadne miernym vybočením vozidla doľava. Ide len o hypotetické tvrdenie. Poukázal na záver znalca L. M., ktorý ako technickú príčinu nehody určil kolízny vstup chodca do vozovky. Dodal, že obžalovaný nepopiera, že spoluzavinenie poškodeného samo o sebe nevyklučuje trestnú zodpovednosť obžalovaného. Ak je však konanie poškodeného samostatnou, dominantnou a rozhodujúcou príčinou následku, príčinná súvislosť na strane obžalovaného nie je daná. Za zavádzajúci považuje obžalovaný záver súdu prvého stupňa, že chodec nebol náhlou prekážkou, a teda, že obžalovaný, ak by jeho reakčný čas bol 1 sekunda, mal možnosť zabrániť nehode. Obžalovaný poukazuje na to, že reakčný čas nie je konštanta a že reakčný čas 1 sekunda predstavuje ideálnu hodnotu. Tento predpoklad, z ktorého súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal, je však čisto teoretický a ignoruje realitu dopravnej situácie. Záver súdu prvého stupňa, že keďže išlo o fázu občianskeho svitania, nebol dôvod na dlhší reakčný čas, považuje obžalovaný za nesprávny. Zdôraznil, že kamerový systém, ktorý zaznamenal dopravnú situáciu, má odlišnú svetelnú citlivosť, než akou disponuje ľudské oko vodiča v reálnej jazdnej situácii. Záverom obžalovaný poprel, žeby oneskorenú reakciu mohla spôsobiť námraza na oknách vozidla, nakoľko znalec L. M. vplyv námrazy na výhľad vylúčil.

Obžalovaný navrhol zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného oslobodí spod obžaloby.

Proti rozsudku, čo do výroku o treste, v neprospech obžalovaného, podal odvolanie aj okresný prokurátor, a to písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 20. novembra 2025, ktorého dôvody doplnil písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 2. januára 2026. Úvodom popísal výrok napadnutého rozsudku s tým, že sa nestotožňuje s uloženým trestom, tento nepovažuje za dostatočný, jednak z hľadiska prevýchovného ako aj preventívneho i represívneho pôsobenia. Pripustil, že obžalovaný nemá záznam v registri trestov, avšak zdôraznil, že držiteľom vodičského oprávnenia je od roku 2001 a do spáchania skutku vo februári 2023 sa dopustil celkovo 23 priestupkov na úseku dopravy prevažne za rýchlosť jazdy a porušenie povinností vodiča. Táto skutočnosť naznačuje, že sa jedná o vodiča, ktorý pri vedení motorového vozidla opakovane a často porušuje pravidlá cestnej premávky a nerešpektuje povinnosti uložené mu zákonom. Dodal, že k dopravnej nehode síce nedošlo na priechode pre chodcov, avšak v blízkom okolí takéhoto priechodu pre chodcov. Uložený trest považuje za mierny, a preto ho nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivým je totiž len trest primeraný.

Na verejnom zasadnutí prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že považuje napadnutý rozsudok za správny a zákonný, a preto navrhla vyhovieť odvolaniu okresného prokurátora. Neprimeranosť trestu vidí v tom, že obžalovanému by mal byť uložený prísnejší trest zákazu činnosti. Odvolanie obžalovaného navrhla zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovaného sa pridžala skutkových a právnych záverov uvedených v odvolaní. Zdôraznila, že obžalovaný išiel výrazne nižšou rýchlosťou ako je povolená, kolíziu vyvolal poškodený a to tak, že vytvoril obžalovanému neočakávanú prekážku, čo znamená, že nebolo v jeho možnostiach zabrániť stretu jeho vozidla s poškodeným. Poukázala na zásadu in dubio pro reo, nakoľko je sporné, či obžalovaný dopravnú nehodu zaviniť. Navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a žiadala, aby krajský súd vo

veci sám rozhodol a obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Odvolanie okresného prokurátora navrhla zamietnuť.

Obžalovaný uviedol, že mu je to všetko veľmi ľúto, je si vedomý, že poškodený má následky z tejto dopravnej nehody. On však neporušil nič, žiadnu povinnosť, išiel predpisovo. V danom okamihu sa to nedalo inak riešiť, žiadny iný manéver neprichádzal do úvahy, musel len brzdiť. V ostatnom sa pripojil k svojej obhajkyne a požiadal, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolania podali obžalovaný a okresný prokurátor ako oprávnené osoby v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine a treste, proti ktorému odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytknuté, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo podané dôvodne (krajský súd obžalovanému zmiernil uložený trest, keď síce sprísnil uložený peňažný trest z 1 000 euro na 2 000 euro, no zároveň zrušil uložený trest zákazu činnosti), naproti tomu, odvolanie okresného prokurátora vyhodnotil ako nedôvodné.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. krajský súd zistil, že okresný súd pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o jeho vine v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivo, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým podstatným hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávánemu prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne teda vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaného a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona.

Krajský súd sa, čo do viny, v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v tomto smere v podrobnostiach krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku na strane č. 8 odsek posledný až strane č. 11 odsek prvý. Ako správne uviedol okresný súd, z vykonaných dôkazov je nepochybné, že primárnou príčinou vzniku dopravnej nehody bolo porušenie pravidiel cestnej premávky zo strany obžalovaného, avšak s významným spoluzavinením na strane poškodeného, ktorý nesprávnym prechádzaním cez cestu spôsobil vznik kolíznej situácie z technického hľadiska. Krajský súd na tomto mieste zdôrazňuje, že i keď poškodený vytvoril kolíziu situáciu, nejednalo sa z technického hľadiska o náhlu prekážku. Takýto záver zo žiadneho vykonaného dôkazu nevyplýva. Obžalovaný ako vodič osobného motorového vozidla, pri správnej technike jazdy, tak jednoznačne mohol odvrátiť dopravnú nehodu. Tým je založená jeho trestnoprávna zodpovednosť za následky tejto dopravnej nehody. Krajský súd preto nemá žiadne pochybnosti o správnosti záveru súdu prvého stupňa, že obžalovaný naplnil všetky znaky trestného činu kladeného mu za vinu. Odvolacie námietky obžalovaného potom nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o jeho vine. Obranu obžalovaného krajský súd v úplnej zhode so súdom prvého stupňa tak vyhodnotil ako účelovú, s cieľom vyhnúť sa trestnému postihu za protiprávne konanie.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o treste, krajský súd zistil, že trest uložený obžalovanému napadnutým rozsudkom je neprimerane prísny. Preskúmajúc napadnutý rozsudok v tejto časti, krajský súd konštatuje, že okresný súd pri ukladaní trestu prihliadol na všetky podstatné skutočnosti, na ktoré bol povinný podľa Trestného zákona prihliadnuť. Okresný súd správne u obžalovaného vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 36 písm. j) Trestného zákona, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a správne taktiež u obžalovaného nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa ustanovenia § 37 Trestného zákona. Krajský súd má za to, že okresný súd správne vzhľadom na pomery obžalovaného a okolnosti prípadu ukladal obžalovanému alternatívny trest vo forme peňažného trestu, nestotožnil sa však s uloženou výmerou, keď za primeranú na rozdiel od súdu prvého stupňa, vzhľadom aj na zárobkové pomery obžalovaného, považoval peňažný trest vo výmere 2 000 euro. Podľa názoru

krajského súdu je práve takto uložený peňažný trest dostatočným trestom na zabezpečenie individuálnej i generálnej prevencie. Súčasne, na rozdiel od názoru okresného súdu však má krajský súd za to, že uložený peňažný trest za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel, by už bol trestom neprimerane prísny. Ďalším uloženým trestom, a to trestom zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel by v predmetnom prípade bola nedôvodne povýšená represívna funkcia trestu nad funkciou výchovnou. Pri obžalovanom ide o riadne zamestnanú a bezúhonnú osobu, bez záznamu v registri trestov, pričom v evidencii priestupkov má na úseku dopravy od roku 2008 zaznamenaných celkovo 23 priestupkov, z čoho vzhľadom na dĺžku posudzovaného obdobia možno ustáliť, že ide o vodiča zodpovedného a disciplinovaného, pri ktorom výchovná funkcia trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel nemá opodstatnenie. Na tomto mieste musí krajský súd zdôrazniť, že k samotnej dopravnej nehode by bez príspevia samého poškodeného ani nedošlo. V danom prípade sa totiž jednalo o jednoznačné a závažné spoluzavinenie dopravnej nehody zo strany poškodeného, ktorý nesprávnym prechádzaním cez cestu spôsobil vznik kolíznej situácie, čím významne prispel k následkom tejto dopravnej nehody. Preto ďalší trest zákazu činnosti popri už uloženému peňažnému trestu, by bol pre obžalovaného podľa názoru krajského súdu nedôvodný a neprimerane prísny. Samostatný peňažný trest vo výmere 2 000 euro tak krajský súd, ako už bolo vyššie uvedené, považuje za zákonný a primeraný.

Pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu okresný súd správne obžalovanému ustanovil podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. náhradný trest odňatia slobody. Preto aj krajský súd ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody v rovnakom rozsahu ako to urobil okresný súd.

Z týchto dôvodov potom krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, a to pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.